

дилник“, дѣто пеуваше букурешкитѣ нотабили. Въ документа се говори за нѣкаква си „брошура“, написана отъ нѣкой си попъ, заточеникъ въ *Диаръ-Бекирската крѣпостъ*. Биографа не прави никаква коментария върху тази брошура. Брошурата е въ наши рѣце (въ рѣкописъ), автора ѝ е попъ *Минчо Кжичевъ*, тогава Диарбекирски заточеникъ, а днесъ свещеникъ въ родното си село *Арабаджиево*, Старо-Загорска околия. Този *Диарбекирски мжченикъ*-свещеникъ е сѣщи онзи попъ *Минчо*, който заедно съ Атанаса *Узуновъ* щѣха да командуватъ 40 души кавалеристи-революционери при изнасилванието на трена между Каяджикъ и Търново-Сейменъ, съ цѣлъ да освободятъ *Левски* — сѣщия попъ Минчо, въ кѣщата на когото се скрива желѣзнитѣ ключове, съ които *Узуновъ* и Бойчо *Русевъ* раскопчиха релситѣ на баронъ-Хиршовата желѣзница (Чети IV-а книжка „Миналото“ страница 75—76 и 52—53).

Факти. Между документитѣ биографа е съобщилъ цѣлъ редъ факти, които характеризиратъ *житие-битието* на Ботева, като самозванъ прѣдсѣдател (по нашему узурпаторъ), на *Приврѣмното Българско, Революционерно Правителство*. Ние се чудимъ, какъ биографа е можалъ да удържи въ памята си толкова разнообразни факти, расказани нему отъ много лица, бивши другари, на Ботева и Л. Каравелова. Вѣренъ е факта, че *Бенковски* бѣше насѣсканъ отъ Ботева да убие *Каравелова*, но не вѣрно е казано, че, ужъ, Бенковски самъ прѣсмѣтналъ заслугитѣ на Каравелова и не се рѣшилъ да извърши това убийство. Сѣщността на дѣлото е такава (Бенковски, тогава, се наричаше Георги *Хлжтовъ Чинче парале*. Хлжтовъ „чинче-парале“ въ това врѣме живѣеше въ стаята на Занмова, *Диарбекирлията*, както го наричаха тогава букурешкитѣ емигранти): късно вечеръ, по полунощъ, се завърналъ *Хлжтовъ* въ стаята, разбужда *Диарбекирлията*, и съ душевно вълнение му съобщава рѣшението си да извърши убийство надъ Любена. *Диарбекирлията* употребилъ венчкото си искусство да разубѣдява, и сполучилъ да отвърне отъ едно мръсно убийство бѣднѣщия главатаръ на Сръдне-Горското възстание прѣзъ 1876 год. (Чети запискитѣ по българскитѣ възстания отъ Зах. Стояновъ).

Така сѣщо е вѣренъ факта, че Ст. *Стамболовъ* поиска отъ името на новото „Приврѣмнено Правителство“ смѣтка за комитетскитѣ сумми, всичката комитетска архива отъ *Л. Каравелова*, и че, когато Каравеловъ нарѣкълъ членоветѣ на новия комитетъ „вагабонти отъ фокшанския затворъ“, *Стамболовъ* го сплашилъ съ револверъ въ рѣка. Револвера, съ който *Стамболовъ* сплашилъ Любена, бѣ подарѣкъ отъ Раковски на Каравелова прѣзъ 1867 г. Подарилъ му го Раковски въ Бѣлградъ „въ знакъ памяти“, а Любенъ, отъ своя страна и „въ знакъ памяти“ го държеше вѣчно празенъ и окаченъ подъ портрета на Раковски, който портретъ постоянно висѣше надъ писмениа му столъ въ „рабочий“ му кабинетъ. *Стамболовъ* дръпва вѣчно празния револверъ отъ стѣната и го насочва въ гърдитѣ на Любена. Разбира се, че револвера на Раковски се е отказалъ да убие Любена Каравеловъ. *Стамболовъ*